

Nu nytter det ikke at sige, som der meget smukt staaer i Betænkningen, at man ikke bør påføre de kommunale Autoriteter unyttig Krænkelse, thi det er tomme Ord, naar de Bestemmelser, som findes i Lovudkastet, netop ere af den Bestaaffenhed, at der beredes Communerne saadan Krænkelse. Hvorledes vil det gaae Communerne ved Afgjørelsen af saadanne Conflictter, som kunne ventes at opstaae mellem Fleerheden af Communerne paa den ene Side og Finantsministeren og de af ham valgte Skattecommissairer paa den anden Side? Ja, mine Herrer, her i denne Sal have vi havt et lille Lovforslag, som gik ud paa en Forandring i Loven af 6te Jult 1867. Der er ved denne Lov anvist Indenrigsministeren en Myndighed i kommunale Forhold, og ligeledes er der nu her i den foreliggende Lov anvist Finantsministeren en Myndighed i kommunale Forhold. Jeg troer nu, at det under Discussionen her i Salen om Forandringen i Communalloven er blevet klart, at den nævnte Myndighed ikke er bleven misbrugt af Indenrigsministeren, men netop er bleven benyttet paa den Maade, som under Forhandlingerne om Communalloven var forudsat, og dog fandtes der her i Thinget et betydeligt Fleertal, som gjennem to Afstemninger lod et Lovforslag gaae igjennem, der gik ud paa ikke mindre end at berøbe Indenrigsministeren af den Myndighed, som i saa Henseende var tillagt ham ved Communalloven. Hvor ganske anderledes vil ikke Forholdet være ved en Conflict mellem Communerne og Skattecommissiønerne, naar Spørgsmaalet bliver om Anvendelsen af den her foreliggende Lov? Der troer jeg, at de Talsmænd, Communerne have i Aftagsdagen, ville have ganske andre Argumenter for sig, og ville ganske anderledes med Føie kunne sige, at her kasterede man den Autoritet, der var den egentlige Sagkyndige, og satte istedetfor den en Autoritet, som ikke gav den allermindeste Garanti fremfor den Autoritet, man havde forkastet. Men en saadan stor Conflict mellem Fleerheden af Communerne paa den ene Side og Finantsministeren og Statskassen paa den anden Side er efter min Opfattelse et saa stort politisk Onde og en saa sørgelig Tilstand, at det, at en saadan Tilstand kan for-

udsees at ville indtræde, for mig vilde være tilstrækkeligt til at stemme mod Loven, selv om man forøvrigt turde gaae ud fra, at Loven vilde bewirke en ligelig og retfærdig Skattefordeling. Dette troer jeg imidlertid ingenlunde kan paaregnes; tværtimod troer jeg, at, saaledes som Loven nu er affattet, kan det med Sikkerhed forudsæes, at det Modsatte vil blive Tilfældet. Under det System, man nu har, bliver det Beløb, der vil være at udrede af de enkelte Communer, fordeelt paa disse efter Finantsministerens Foranstaltning; men tager man denne Lov, saaledes som den foreligger, bliver det ganske vist ikke Finantsministeren selv, men det bliver dog de af ham beskikkede Skattecommissiøner, som have at sige, hvormed hver Commune skal udrede. De behøve kun at fordobbele eller tredobbele den Indtægt, som de kommunale Bestyrelser have udfundet som Gjenstand for Beskatningen, og saa bliver det jo i Resultatet det Samme, som om Skattecommissiønen havde sagt, at den og den Commune skal svare 2—3 pCt., medens en anden Commune ved Siden af kun skal svare f. Ex. 1 pCt.; det er jo i Virkeligheden det, der skeer, naar man fordobblen Indtægten, hvoraf Procenten skal svares. Der kommer altsaa kun en formel og ydre og illusorisk Lighed ud, og man har ingenjombelst Sikkerhed for at faae en virkelig Skattelighed.

Nu er det imidlertid sagt, at, med alt dette burde der dog forsøges med en Procentsskat, og det er yttret af den ærede Ordfører, at man nu burde høre op med at strides om Contingentsystemet og Procentsystemet, og derfor skulde man nu stemme for denne Lov. Ja, det er ganske vist, at denne Lov kaldes en Procentlov, og dersom det var ærede Medlemmers Mening, at de vilde stemme for enhver Lov, der kaldes en Procentlov, selv om den kunde forudsæes i sine Virkninger at blive langt slettere end det, man forlader, da vilde det ganske vist være et fyldestgjørende Argument til Fordeel for denne Lov; men jeg troer rigtignok ikke, at noget Medlem af Folkethinget vedkjender sig en saadan Anskuelse, og heller ikke troer jeg, at den ærede Ordfører vil have sig forstaaet paa den Maade. Han